

er rejst spørgsmål om overskridelse af øvrighedsmyndighedens grænser.

Om reglerne for behandlingen af de i nærværende lovforslag omhandlede sager for retten henvises til det samtidig fremsatte forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje.

Da visse af forsorgslovens bestemmelser, nemlig §§ 30, stk. 4, og 321—22, hjemler anbringelse på ubestemt tid, bør der i sådanne tilfælde være mulighed for, at de anstaltsanbragte kan rejse spørgsmål om udskrivning, når der er hengået en vis tid efter anbringelsen; dog må det anses for nødvendigt, at der fastsættes en frist, inden hvilken sagen ikke påny kan rejses. Der foreslås derfor en frist på 6 måneder, dog at retten skal kunne forkorte denne frist, hvis det efter forholdene i det enkelte tilfælde skønnes rimeligt. Det bemærkes herved, at de sociale myndigheder i samme omfang som hidtil må kunne beslutte, at en indlagt person skal udskrives fra anstalten, hvis indlæggelsen ikke længere findes formålstjenlig, f. eks. fordi der kan skaffes pågældende arbejde, uanset om den oprindelige indlæggelse har været godkendt af domstolene, og uanset om den oprindelige indlæggelse måtte være fastsat til et bestemt tidsrum.

Til §§ 311, 313, 316 og 321.

Efter forsorgsloven er det, bortset fra hensættelse til tvangsarbejde som disciplinærstraf i henhold til lovens § 43, stk. 2, i alle tilfælde de sociale udvalg, der i første omgang tager stilling til spørgsmålet om indlæggelse på arbejdsanstalt m. v. I visse tilfælde er den egentlige afgørelse imidlertid helt eller delvis henlagt til kommunalbestyrelsen (§§ 311, 313 og 324), amtet (§ 316, stk. 4, og § 321) eller socialministeriet (§ 316, stk. 4, for så vidt angår de i § 50, stk. 1, 2. punktum omhandlede kommuner).

Ud fra de foran i bemærkningerne til § 50 anførte hensyn, hvorefter behandlingen af de heromhandlede sager ved administrationen bør fremmes mest muligt, medens på den anden side indførelse af en domstolsrekurs må medføre, at en obligatorisk forelæggelse for højere administrativ myndighed ikke kan anses for nødvendig af hensyn til den indlagte, må man anse det for ubetænkeligt og mest hensigtsmæssigt, at beslutningen om tvangsmæssig anbringelse på arbejdsanstalt m. v. i almindelighed træffes af de sociale udvalg. Det foreslås derfor, at forskrifterne i §§ 311, stk. 3, og 313, stk. 4, om at kommunalbestyrelsens samtykke skal indhentes til indlæggelse af forsømmelige forsørgere på arbejdsanstalt, ophæves, og at reglen i § 316, stk. 4, ændres, således at beslutningen om tvangsanbrin-

gelse henlægges til udvalget i stedet for til amtet eller socialministeriet.

Derimod har man ikke ment at burde ændre reglen i § 321, stk. 3, hvorefter amtet i tilfælde, hvor vedkommende sociale udvalg i medfør af § 321, stk. 2, har indlagt en erhvervs- og subsistensløs på arbejdsanstalt, træffer bestemmelse om den fremtidige forsørgelse. Det vil her ofte dreje sig om personer, der ikke har nogen tilknytning til den indlæggende kommune, medens på den anden side amtterne i almindelighed har nær tilknytning til arbejdsanstaltens administration og i det hele i henhold til forsorgslovens § 43, stk. 3, fører tilsyn med forsorgen for de heromhandlede personer.

Hvis den indlagte begærer spørgsmålet om lovligheden af den stedfundne anbringelse forelagt retten inden udløbet af den frist, der er fastsat for amtets beslutning, vil det dog ikke være hensigtsmæssigt, at amtet tager stilling til spørgsmålet om forsørgelsesmåden, før det er afgjort ved retten, om frihedsberøvelsen er lovlig. En ordning, hvorefter retten kan udsætte sin afgørelse, indtil amtet har taget stilling til sagen, vil derhos være uheldig af hensyn til den indlagte, da retssagen derved kan forhales i flere uger. Det må derfor anses for rettest at give amtet adgang til at udsætte sin beslutning, til der er faldet endelig dom i sagen. En hertil sigtende tilføjelse er foreslået til § 321, stk. 3. For så vidt den afgørelse, der træffes af amtet i henhold til § 321, stk. 3, efter at den af udvalget truffene beslutning er blevet godkendt af retten, måtte indeholde beslutninger vedrørende frihedsberøvelse, der ikke er omfattet af den afsagte dom, f. eks. overførelse til et afvænningshjem, må den indlagte have adgang til at indbringe amtets beslutning for retten.

Hvad endelig angår spørgsmålet om ikendelse af tvangsarbejde som disciplinærstraf i henhold til § 43, stk. 2, bemærkes, at det ikke er fastsat i loven, hvem der skal træffe afgørelse herom, men at dette beror på bestemmelser i de enkelte anstaltsreglementer.

Ændringerne i § 316, stk. 2, og stk. 4, 2. punktum, er af redaktionel karakter som følge af ændringen i § 50, stk. 1, hvorefter de her omhandlede beslutninger ikke kan indankes for højere administrative myndigheder. Derimod må det anses for rimeligt at opretholde adgangen for de pårørende, politiet m. fl. til at indanke sagen for amtet, i de i § 50, stk. 1, 2. punktum, omhandlede kommuner socialministeriet, i tilfælde, hvor udvalget har nægtet at foretage tvangsinlæggelse af vedkommende person.